

Numer 2/2016 (18)

1 lipca 2016

ISSN 2299-6966

PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ wiejska

Aktualności

Wiedza

Opinie

Wydarzenia CDR

Prawo i podatki

Zarządzanie

Społeczeństwo wiejskie

Otoczenie gospodarcze

Przedsiębiorczość rolna

CDR

E – biuletyn Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie Oddział w Krakowie

Szanowni Państwo,

Zapraszamy do zapoznania się z kolejnym numerem biuletynu „Przedsiębiorczość wiejska”.

W bieżącym numerze poruszane są następujące tematy:

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT Mateusz Grojec, CDR O/Kraków	2
Zawieszenie zamiast likwidacji działalności Mateusz Grojec, CDR O/Kraków	10
Niższy limit płatności gotówkowych w ramach działalności gospodarczej MAG, CDR O/Kraków	10
Możliwy wyższy limit VAT MAG, CDR O/Kraków	11
Nowy obowiązek przedsiębiorców — jednolity plik kontrolny Mateusz Grojec, CDR O/Kraków	15
Znak towarowy –przydatne narzędzie dla przedsiębiorcy Mateusz Grojec, CDR O/Kraków	
Olbrzymie możliwości rozwoju handlu żywnością w Internecie MAG, CDR O/Kraków	23
VAT w przedsiębiorstwach zlokalizowanych na obszarach wiejskich- szkolenie dla doradców rolnych Mateusz Grojec, CDR O/Kraków	24

Zachęcamy wszystkich Państwa do włączenia się w pracę nad biuletynem, poprzez przygotowywanie artykułów, zgłaszanie przykładów ciekawych inicjatyw, opinii, spostrzeżeń. Artykuły te mogą prezentować wszelkie zagadnienia dotyczące przedsiębiorczości na obszarach wiejskich. Mogą mieć one charakter ogólny, jak i odnosić się do Państwa regionu czy też do wykonywanej przez Państwa pracy i jej rezultatów. Tymczasem życzymy milej lektury!

Redakcja

Redakcja Mateusz Grojec	Dane kontaktowe (na te adresy prosimy przysyłać artykuły lub opinie): Mateusz Grojec, 12 424 05 25, m.grojec@cdr.gov.p
Oprac. graficzne Mateusz Grojec	DZIAŁ ROZWOJU OBSZARÓW WIEJSKICH CDR O/KRAKÓW

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

W dniu 1 maja 2004r. Polska została państwem członkowskim Unii Europejskiej. Z datą tą wiąże się także wejście w życie nowej ustawy o podatku od towarów i usług. Zmiana w zakresie opodatkowania VAT miała jednakże o wiele głębszy charakter. O ile przed wejściem do UE krajowy prawodawca miał w zasadzie pełną swobodę określania przepisów podatkowych (ograniczoną jedynie Konstytucją), o tyle po wejściu do UE swoboda ta została bardzo poważnie ograniczona.

W wyniku akcesji do Wspólnoty, Polska musiała przyjąć całość jej zasobu prawnego, tzn. prawo pierwotne i prawo stanowione (wtórne) w Unii, łącznie z tzw. wspólnotowym zasobem prawnym (franc.

acquis communautaire), od czego nie dopuszcza się zasadniczo bezterminowych i generalnych wyjątków. Dotyczy to również, w całej rozciągłości, dorobku Wspólnoty w zakresie prawa podatkowego. Przyjęcie *acquis* sprawia, iż system prawny Unii staje się systemem „własnym”. W związku z tym system opodatkowania VAT w Polsce, na który składa się ustawa o podatku od towarów i usług, rozporządzenia wykonawcze Ministra Finansów, Konstytucja RP oraz Ordynacja podatkowa, został poszerzony o odpowiednie regulacje wspólnotowe.

W doktrynie podkreśla się jego autonomiczny charakter prawa wspólnotowego, powołując się na orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Już w 1962r. TSUE zasygnalizował koncepcję autonomiczności i swoistości prawa wspólnotowego stwierdzając, iż „Europejska Wspólnota Gospodarcza stanowi nowy porządek prawa międzynarodowego, na rzecz którego państwa członkowskie przekazały część swoich suwerennych praw”.

Pod pojęciem prawa pierwotnego należy rozumieć źródła prawa ustanowione bezpośrednio

przez państwa członkowskie, które powołują Wspólnotę do życia, czyli:

- 1) traktaty założycielskie (Traktaty Rzymskie),
- 2) aneksy i protokoły do traktatów założycielskich,

skich,

- 3) traktaty późniejsze, modyfikujące traktaty założycielskie,
- 4) umowy asocjacyjne państw Wspólnot z państwami, które przystąpiły do nich po 1957r.

Pojęcie „prawa wtórnego” obejmuje natomiast akty prawne stanowione przez organy wspólnotowe, a nie przez same państwa członkowskie. Ponieważ prawo to wydawane jest na mocy prawa pierwotnego, nazywa się je także prawem pochodnym. Unia Europejska może przyjmować regulacje prawa wtórnego tylko i wyłącznie wówczas, gdy prawo pierwotne przyznaje jej odpowiednie uprawnienia w tym zakresie. Wspólnota podejmuje działania w ramach kompetencji powierzonych TWE oraz celów w nim wyznaczonych. Akty prawne Unii nie wymagają jednakże zatwierdzenia (ratyfikacji) przez państwa członkowskie, nie mogą też być przez nie uchylane czy też zmieniane. Katalog aktów prawnych, którymi mogą posługiwać się organy Wspólnot, został zawarty w Traktacie. Zalicza się do nich rozpo-

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

rzządzenia, dyrektywy, decyzje, zalecenia i opinie. Każda z kategorii wspólnotowych aktów prawnych pozwala na osiągnięcie innych celów. Akty te różnią się bowiem nie tylko charakterem, sposobem uchwalenia czy mocą obowiązującą, ale służą realizacji różnych zadań.

Ze względu na przedmiot niniejszego artykułu, największe znaczenie ma dyrektywa. Państwa członkowskie UE, dążąc do zapewnienia swobodnego przepływu towarów, usług, kapitału i osób oraz utworzenia jednolitego rynku wewnętrznego, podjęły się harmonizacji (zbliżania) swoich ustawodawstw podatkowych, zasadniczo w zakresie podatków pośrednich. Podstawowym instrumentem tej harmonizacji jest właśnie dyrektywa. Dyrektywy nie są aktami prawnymi powszechnie obowiązującymi. Jak wynika z art. 249 TWE dyrektywa jest swoistym prawnym zapisem rezultatu, jaki powinien być osiągnięty przez państwo członkowskie. Ustawodawca zobowiązany jest do dokonania transpozycji norm dyrektywy do krajowego porządku prawnego, poprzez wydanie krajowych aktów prawnych tłumaczących dyrektywę na język prawa krajowego. Sama transpozycja dyrektywy jest jednak niewystarczająca. Państwo powinno podjąć wszelkie niezbędne działania, które zapewnią warunki dla efektywnego stosowania i przestrzegania prawa wspólnotowego w krajowych systemach prawnych, czyli dokonać implementacji dyrektywy. Pozostawienie swobody metod transpozycji ma swoje uzasadnienie. Zapewnia ono poszanowanie suwerenności państw członkowskich oraz pozwala na uwzględnienie specyficznych warunków gospodarczych, społecznych i prawnych wynika-

jących z wewnętrznych realiów. W tym miejscu należy jednak zauważyć, że w zakresie przepisów dotyczących opodatkowania podatkiem od wartości dodanej prawo państw członkowskich poddane jest tzw. harmonizacji zupełnej. Wskazuje na to chociażby obszerna preambuła Dyrektywy VAT. Ten typ harmonizacji oznacza szczegółowe i pełne unormowanie danej dziedziny, bez możliwości znacznego korzystania przez państwa ze swobody implementacyjnej. Sprawia to, iż wspomniana swoboda państw członkowskich jest w istocie niewielka. Ponadto unijne dyrektywy dotyczące podatku od wartości dodanej dokonują tzw.

„pełnego zajęcia pola dla prawodawstwa krajowego”. Państwa członkowskie nie mogą bowiem, na potrzeby wyłącznie krajowe, regulować materii objętej harmonizacją w tym zakresie. Dyrektywa określa termin, w którym musi zostać dokonana jej implementacja w krajowym porządku prawnym. Uchybienie terminu implementacji, poprzez brak działań wykonawczych lub ich wadliwość, rodzi istotne skutki, o czym będzie mowa w dalszej części artykułu.

Innym aktem prawa wspólnotowego są rozporządzenia unijne. Rozporządzenia mają charakter ogólny (generalny) i są bezpośrednio skuteczne w każdym państwie członkowskim. Oznacza to, że są wiążące dla wszystkich organów państw członkowskich, a także dla wszystkich osób fizycznych i prawnych, których mogą dotyczyć. Ich głównym celem jest ujednoczenie prawa w danym obszarze na całym terytorium Unii. Wchodzą one w życie po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich. Nie wymagają one żadnych dodatkowych działań implementują-

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

nych do prawa krajowego. Co więcej, takie działania są niedopuszczalne. Należy pamiętać, iż o kwalifikacji aktu jako rozporządzenia nie decyduje jego nazwa, lecz to jakie normy zawiera.

Następnym rodzajem aktu prawa pochodnego są decyzje. Decyzje obowiązują tylko tych, do których są skierowane. Zasadniczo można je porównać do aktów administracyjnych w prawie krajowym. Decyzje miały pewne znaczenie normatywne

w początkach tworzenia wspólnotowego systemu podatku od wartości dodanej. W obecnym stanie prawnym podstawową funkcją decyzji na gruncie systemu podatku od wartości dodanej jest zezwolenie państwu członkowskiemu na zastosowanie tzw. środka specjalnego, stanowiącego odstępstwo od przepisów wspólnotowych. Kolejnymi aktami prawa wspólnotowego są zalecenia i opinie. Zalecenia są formą wyrażenia stanowiska przez instytucje unijne oraz proponowania lub formułowania pewnych postulatów, co do zachowania się adresatów tych aktów. Zalecenia i opinie nie posiadają mocy prawnie wiążącej, a ich realizacja z prawnego punktu widzenia zależy od woli adresatów. Na gruncie regulacji dotyczących wspólnotowego systemu podatku od wartości dodanej ich znaczenie jest znikome.

Nie sposób jednak nie zauważyć, iż obecny kształt prawa wspólnotowego jest wynikiem nie tylko działania legislacyjnego prawodawcy unijnego, ale także orzecznictwa TSUE. Ta doniosła rola TSUE ma swoje podstawy prawne w traktatach założycielskich. Zgodnie z art. 220 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) rolą TSUE jest przede wszystkim czuwanie nad poszanowaniem pra-

wa oraz wykładnią i stosowaniem TWE. Częścią porządku prawnego ustanowionego przez TWE są również zasady określone w dyrektywach dotyczących podatku VAT. Swoje obowiązki w tym zakresie TSUE wykonuje poprzez:

- 1) rozpatrywanie skarg przeciwko państwu członkowskiemu o niewywiązywanie się ze zobowiązań wspólnotowych w zakresie VAT,
- 2) wydawanie wyroków wstępnych w odpowiedzi na pytania prejudycjalne dotyczące VAT.

Rozpatrywanie przez TSUE skarg przeciwko państwu członkowskiemu o niewywiązywanie

się ze zobowiązań wspólnotowych w zakresie VAT jest czynnością rzadszą. Szacuje się, iż w zakresie dotyczącym wspólnotowego systemu VAT, wyroki w takich sprawach stanowią około 30% orzeczeń. Legitymację czynną do wystąpienia ze skargą w tym trybie ma tylko Komisja Europejska lub państwo członkowskie, nigdy zaś podmiot prywatny. Jednostki mogą tylko w sposób nieformalny zgłaszać Komisji skargi, którymi jednak Komisja nie jest związana. Podstawą dla omawianego postępowania jest naruszenie wszelkich źródeł prawa wspólnotowego - tak pierwotnego, jak i wtórnego oraz umów międzynarodowych zawieranych przez Wspólnotę. Bezspornie jest nią np. brak implementacji lub niewłaściwa implementacja dyrektywy. Istnieją wszakże okoliczności wyłączające odpowiedzialność państwa. Zaliczyć do nich można np. siłę wyższą, klauzule derogacyjne, czy potwierdzona orzeczeniem TSUE nieważność aktu prawa wspólnotowego. Państwo zobowiązane jest do podjęcia środków w celu wykonania wyroku TSUE. Jeżeli państwo członkowskie nie wyko-

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

nuje wyroku TSUE nakazującego mu podjęcie określonych działań przewidzianych prawem wspólnotowym, to istnieje możliwość wszczęcia postępowania (na podstawie art. 228 ust. 2 TWE) w sprawie niewykonania wyroku TSUE. Komisja może wówczas dodatkowo zawnieść nałożenie kary pieniężnej na skarżone państwo członkowskie. Uwzględnienie przez TSUE tego wniosku powoduje poważne reperkusje dla budżetu takiego państwa. Kary takie sięgają bowiem nawet wielu milionów euro.

Zasadniczą część rozstrzygnięć TSUE dotyczących wspólnego zharmonizowanego systemu podatku od wartości dodanej stanowią orzeczenia, które zapadają na skutek wystosowania do Trybunału przez uprawniony organ krajowy pytania wstępnego (prejudycjalnego) dotyczącego obowiązywania i wykładni prawa pochodnego, kwestii wykładni prawa pierwotnego, a także ważności aktów instytucji wspólnotowych. Procedura ta ma szczególne znaczenie dla zapewnienia prawidłowej (jednolitej) wykładni prawa wspólnotowego we wszystkich państwach członkowskich. Zgodnie z przepisami Traktatu, z pytaniem mogą występować wszystkie sądy i organy administracji państw członkowskich, przed którymi toczy się postępowanie, a wynik tej sprawy zależy od interpretacji określonych przepisów prawa europejskiego. Strony pozbawione są możliwości występowania z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału. Mogą one jedynie wnioskować do składu orzekającego, aby ten rozpoczął procedurę prejudycjalną. Nie mają one także wpływu na kształt ewentualnego pytania. Zwrócenie się przez sąd z pytaniem prawnym jest czasami obowiązkowe. Zobowiązany jest do tego, na mocy art. 234 ust. 3 TWE, sąd krajowy, od którego nie przysługuje odwołanie (oczywiście wyłącznie, gdy pojawi

się zagadnienie związane z wykładnią prawa wspólnotowego). Przypadki niezgłoszenia przez sąd pytania do TSUE, mimo istnienia takiej powinności, pociągają za sobą odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa na rzecz osoby, która słusznie wniosowała o zgłoszenie takiego pytania.

Po zgłoszeniu przez organ władzy krajowej pytania prawnego do TSUE postępowanie przed sądem lub organem administracji zostaje zawieszona na czas trwania postępowania przed Trybunałem. Sama procedura przed TSUE ma charakter międzynarodowy. Strony zawieszonego przed sądem krajowym postępowania nie są tutaj obecne ani osobiście, ani przez pełnomocników. Do swej aktywnej roli powracają dopiero po wydaniu orzeczenia przez TSUE. Wówczas to sprawa przed sądem krajowym zostaje odwieszona i postępowanie jest kontynuowane. To do sędziego krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy na podstawie stanu faktycznego przedstawionego mu przez strony sporu. Sędzia ten jest jednak związany interpretacją prawa wspólnotowego przedstawioną mu przez TSUE. Jakkolwiek, z formalnego punktu widzenia, orzeczenie wstępne wydane przez TSUE wiąże tylko dany sąd w odpowiedniej sprawie, w rzeczywistości, po dokonaniu interpretacji określonego przepisu w określony sposób, wszystkie sądy wspólnotowe zobowiązane są do interpretowania tego przepisu zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Ta faktyczna moc orzeczeń wstępnych obejmuje sądy, jak i strony postępowania przed nimi. Z tego też powodu, podmioty prywatne, a także państwa, występując jako strona przed każdym innym sądem krajowym, mają prawo oczekiwać, że sąd ten albo uzna poprzedni wyrok za precedens albo też skieruje do Trybunału kolejne pytanie. Nie istnieją bowiem żadne prawne przeszkody w skierowaniu pytania

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

w przedmiocie wykładni przepisu wspólnotowego, którego znaczenie zostało już wyjaśnione przez Trybunał, o ile sąd wykaże istnienie przyczyn uzasadniających zmianę wcześniejszej interpretacji. System prawa europejskiego, jako oparty na precedensie, podobny jest więc de facto do systemu prawa anglosaskiego. System ten został zapoczątkowany przez orzeczenie TSUE w połączonych sprawach 28-30/62. W orzeczeniu tym po raz pierwszy Trybunał potwierdził możliwość powoływania się przez sądy krajowe na jego wcześniejsze orzecznictwo, zwłaszcza w sytuacji, gdy kwestia zawisła przed sądem krajowym jest identyczna jak ta, w sprawie której Trybunał wydał już orzeczenie wstępne. W razie przedłożenia Trybunałowi wniosku o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii identycznej z kwestią, co do której Trybunał zajął już stanowisko lub gdy odpowiedź na przedłożoną kwestię może zostać jasno wywiedziona z dorobku orzeczniczego, bądź też udzielenie odpowiedzi nie nasuwa racjonalnych wątpliwości, Trybunał może podjąć rozstrzygnięcie w formie uzasadnionego postanowienia, w którym odeśle do odpowiedniego dorobku orzeczniczego.

Zasady ogólne prawa wspólnotowego wypracowane i rozwinięte w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości

TSUE, wykorzystując bardzo aktywnie przynależne mu kompetencje, praktycznie samodzielnie wykształcił większość zasad ogólnych prawa wspólnotowego. Stworzone zostały one częstokroć praktycznie z zupełnej nicości traktatowej. Budzi to pewne kontrowersje. Trybunał był i jest krytykowany za wchodzenie w kompetencje organów prawotwórczych

Wspólnoty. Zasady te tworzą swoistą filozofię prawa wspólnotowego, która ma istotne znaczenie dla jego skuteczności i jednolitego stosowania. Mają one również istotne implikacje dla funkcjonowania wspólnotowego systemu podatku od wartości dodanej.

Fundamentalną zasadą stworzoną przez TSUE jest zasada prymatu prawa wspólnotowego. Jej źródłem można upatrywać już we wspomnianym w pracy orzeczeniu w sprawie Costa. Obecny kształt nadało jej jednak orzeczenie w sprawie Simmenthal z 1978r., w którym TSUE stwierdził, iż

„postanowienia traktatów i bezpośrednio obowiązujące akty prawne organów Wspólnot (...) poprzez samo swe wejście w życie uniemożliwiają stosowanie każdego z przepisów prawa wewnętrznego z nimi sprzecznego, lecz także (...) powodują, iż wejście w życie nowej normy prawa wewnętrznego jest niemożliwe w takim zakresie, w jakim byłaby ona sprzeczna z normami wspólnotowymi (...) Sąd państwowy, który w ramach swej właściwości ma stosować prawo wspólnotowe jest zobowiązany do (...) niestosowania każdego, również późniejszego postanowienia prawa wewnętrznego [niezgodnego z prawem wspólnotowym-przyp. autora], bez konieczności wnioskowania lub czekania na uchylenie danej normy w trybie ustawodawczym lub w jakimkolwiek innym postępowaniu przewidzianym przez prawo konstytucyjne”.

Niezwykle istotne, w kontekście tematu niniejszej pracy, jest również orzeczenie Trybunału w sprawie Fratelli Constanzo, w którym TSUE uznał, że organy administracyjne (w tym podatkowe) podlegają w tym zakresie takim samym zasadom jak sądy. Jak z kolei wynika z orzeczenia TSUE w sprawie Kühne & Heitz

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

NV, zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego ma zastosowanie nie tylko w odniesieniu do krajowych przepisów o charakterze legislacyjnym, lecz także do aktów o charakterze administracyjnym.

Zasadą ściśle związaną z zasadą supremacji (pierwszeństwa) prawa wspólnotowego jest zasada bezpośredniej skuteczności prawa wspólnotowego. Możliwość powoływania się przez podatnika na regulacje dyrektywy została wprost sformułowana w obszernym w tej mierze orzecznictwie. Wynika z niego, że sytuacji, gdy państwo nie wdrożyło dyrektywy do krajowego porządku prawnego lub też wdrożyło ją w sposób nieprawidłowy, jednostki (podmioty) mogą się powoływać bezpośrednio na odpowiednie przepisy dyrektywy, pod warunkiem, iż są one, jeśli chodzi o ich treść, bezwarunkowe i dostatecznie precyzyjne. Nie jest zaś możliwa sytuacja odwrotna, kiedy to państwo mogłoby się domagać stosowania norm aktu prawnego, którego samo nie realizuje właściwie. Przenosząc powyższe rozważania na grunt podatku od wartości dodanej trzeba zauważyć, że znaczna część przepisów dyrektyw dotyczących wspólnego systemu VAT jest sformułowana w sposób umożliwiający wywieranie skutku bezpośredniego.

W oparciu o art. 10 TWE, stanowiący, iż „państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki ogólne lub szczególne w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z niniejszego Traktatu lub z działań instytucji Wspólnoty” (tzw. zasada lojalności) Trybunał stworzył koncepcję wykładni prowspólnotowej. Po raz pierwszy nakaz prowspólnotowej wykładni został sformułowany w orzeczeniu w sprawie van Colson, w którym Trybunał stwierdził, iż „sądy krajowe są obowiązane do wykładni prawa krajowego w świetle sformułowań i celu danej dyrektywy”. W orzecnic-

twie z ostatnich lat Trybunał wskazuje zaś już, iż „stosując prawo krajowe sąd krajowy zobowiązany jest dokonywać wykładni tego prawa, tak dalece, jak to jest możliwe, w świetle brzmienia i celu dyrektywy, aby osiągnąć cel dyrektywy”. Orzecznictwo TSUE dotyczące podmiotowego obowiązku wykładni prowspólnotowej odnosi się głównie do sądów krajowych, co jest jednak skutkiem tego, iż orzeczenia zapadały na skutek pytań prejudycjalnych zadawanych właśnie przez te sądy. Obowiązek prowspólnotowej wykładni prawa krajowego dotyczy jednakże wszystkich organów krajowych stosujących prawo. W ramach wykładni prowspólnotowej stosujący prawo organ krajowy dokonuje przede wszystkim interpretacji prawa krajowego i jest ona przeprowadzana metodami określonymi przez prawo krajowe. Obowiązek wykładni prowspólnotowej dotyczy każdego źródła prawa krajowego: konstytucji, ustaw, aktów podstawowych, a także umów międzynarodowych zawieranych przez państwo członkowskie samodzielnie. Oczywiście, punktem wyjścia jest wykładnia językowa. Interpretacja prawa wspólnotowego nie może się jednakże zatrzymać na wykładni językowej, nawet przy ustalonym znaczeniu normy. Wyniki wykładni językowej poddawane są potwierdzeniu i uzupełnieniu z użyciem wykładni celowościowej i systemowej. Odgrywają one fundamentalną rolę na płaszczyźnie interpretacji prawa wspólnotowego. Spoczywający na sądzie krajowym obowiązek odniesienia się do treści przepisu wspólnotowego przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu odpowiednich przepisów prawa krajowego podlega jednakże ograniczeniu. Nie mogą bowiem ulec naruszeniu ogólne zasady prawa, a w szczególności zasada pewności prawa i braku retroaktywności prawa. Nie może on także posłużyć jako podstawa do dokonywania wykładni prawa krajowego *contra le-*

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

gem .Wymienione wyżej zasady są ściśle związane z zasadą efektywności prawa wspólnotowego, która swoje źródło także ma w art. 10 TWE. Stanowi ona, iż korzystanie czy egzekwowanie praw wynikających z przepisów wspólnotowych nie może być niemożliwe lub praktycznie niemożliwe .

Istotne znaczenie na gruncie VAT ma również zasada proporcjonalności wyrażona w art. 5 TWE i brzmi ona następująco: „działanie Wspólnoty nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów niniejszego Traktatu”. Dosłowne brzmienie przepisu adresuje więc tę zasadę tylko do Wspólnoty. Trybunał w swojej wykładni związał ją jednakże również państwa członkowskie. Zgodnie z tą zasadą, środki stosowane przez poszczególne państwa członkowskie powinny być właściwe, konieczne i współmierne do realizacji określonego celu. Jeżeli zatem istnieje wybór pomiędzy różnymi rozwiązaniami prawnymi, państwo członkowskie zobligowane jest do wyboru takiego rozwiązania, aby było ono jak najmniej uciążliwe dla jednostek (przedsiębiorców). Polski ustawodawca, tworząc własne regulacje dotyczące VAT, musi więc je konstruować w sposób precyzyjny, aby osiągały swój cel, w jak najmniejszy sposób wypaczając funkcjonowanie systemu VAT. W związku z tym zbyt formalistyczne i uciążliwe dla podatników przepisy mogą zostać uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym. W sytuacji zaś, gdy państwo członkowskie, poprzez swe organy, działa wbrew postanowieniom prawa wspólnotowego, naruszając istotne interesy jednostki, ponosi ono odpowiedzialność odszkodowawczą.

Zasada odpowiedzialności państw członkowskich, tak jak wiele innych zasad ogólnych, również została wypracowana głównie przez orzecznictwo TSUE. Podstawowe znaczenie

w tym zakresie ma orzeczenie w sprawie Francovich , w którym wskazano m.in., iż odpowiedzialność ta ma również miejsce w przypadku nieprawidłowej implementacji dyrektywy i dotyczy działania oraz zaniechania wszystkich organów władzy publicznej, tj. ustawodawczych, wykonawczych i sądowniczych. Na tle całokształtu orzecznictwa w tym zakresie można sformułować następujące przesłanki odpowiedzialności państw członkowskich:

- 1) naruszenie prawa wspólnotowego, z którego wynikają uprawnienia jednostek,
- 2) naruszenie jest wystarczająco poważne,
- 3) występuje związek przyczynowy między naruszeniem prawa wspólnotowego a szkodą wyrządzoną jednostce.

Dochodzenie odszkodowania następuje przed sądami krajowymi na podstawie prawa krajowego. Sądy krajowe biorą jednakże pod uwagę przesłanki odpowiedzialności wypracowane przez TSUE, a jedynie w pozostałym zakresie stosują prawo krajowe .

Podstawowe zasady VAT

Przedstawione wyżej ogólne zasady prawa wspólnotowego mają istotny wpływ na funkcjonowanie podatku VAT w Unii Europejskiej. Na gruncie wspólnotowego systemu podatku od wartości dodanej zasadniczą rolę odgrywają jednakże zasady, które mają swe źródło w przepisach Pierwszej Dyrektywy. Dyrektywa ta już nie obowiązuje, jednakże jej unormowania zostały przeniesione do Dyrektywy 2006/112/WE (Dyrektywa VAT), stanowiącej obecnie podstawową regulację w zakresie wspólnotowego systemu VAT. Zasady te zostały ugruntowane i rozwinięte przez orzecznictwo Trybunału.

Najważniejszą zasadą podatku od wartości dodanej jest zasada neutralności . W wielu wyrokach TSUE podkreślał fundamentalną rolę za-

Podatek od towarów i usług w kontekście wspólnotowego systemu VAT

sady neutralności dla systemu podatku VAT oraz funkcję podatku naliczonego jako podstawowego narzędzia realizacji tej zasady. W wyroku Rompelman Trybunał podkreślił, iż „system odliczeń ma na celu zwolnienie podatnika w całości od obciążeń podatkiem VAT należnym do zapłaty lub zapłaconym w toku całości jego działalności gospodarczej. Wspólny system podatku od wartości dodanej zapewnia zatem, by całość działalności gospodarczej, niezależnie od jej celów lub rezultatów, pod warunkiem, iż działalność taka sama w sobie podlega VAT, była opodatkowana w całkowicie neutralny sposób”. Z zasadą neutralności silnie koresponduje zasada opodatkowania konsumpcji, w myśl której podatek VAT powinien obciążać konsumenta. W tym celu funkcjonuje system odliczeń umożliwiający uniknięcie tego obciążenia przez podmioty biorące udział w procesie dostarczenia towaru lub usługi ostatecznemu konsumentowi.

Kolejną podstawową zasadą podatku od wartości dodanej jest zasada powszechności. Oznacza ona, iż opodatkowaniu podlega każdy etap obrotu, a jakiegokolwiek odstępstwo od reguły powszechności opodatkowania może mieć wyłącznie wyjątkowy charakter i musi być wprowadzone na podstawie zapisów dyrektyw. Zasady stosowania podatku VAT powodują bowiem, że wyłączenie niektórych transakcji z opodatkowania, względnie objęcie ich zwolnieniem od podatku, zakłóciłoby jego naliczanie w sposób umożliwiający osiągnięcie celu, jakim jest opodatkowanie wyłącznie ostatecznej konsumpcji towarów i usług. Z zasadą tą związana jest zasada unikania zakłócenia warunków konkurencji. W jej myśl wszyscy podatnicy VAT powinni podlegać takim samym zasadom opodatkowania. Art. 1 ust. 2 Dyrektywy VAT nakazuje, aby VAT był „dokładnie proporcjonalny do ceny towarów i usług, niezależnie od liczby transakcji, które mają miej-

scie w procesie produkcji i dystrybucji poprzedzającym etap obciążenia tym podatkiem”. W ten sposób określona proporcjonalność nie ma oczywiście nic wspólnego z zasadą proporcjonalności (współmierności) omawianą wcześniej, jako zasada ogólna prawa UE. Wyrażoną tutaj zasadę proporcjonalności VAT trzeba rozumieć jako wytyczną, aby konstrukcja podatku gwarantowała, iż stosunek kwoty należnej budżetowi z tytułu VAT do pozostałej części ceny produktu będzie zawsze taki sam, niezależnie od ceny produktu oraz liczby i rodzaju transakcji, jakie poprzedziły ostateczne jego nabycie przez konsumenta. Ze względu na konsumpcyjny charakter VAT istotne znaczenie ma zachowanie tej proporcji nie tylko na poszczególnych pośrednich etapach produkcji i dystrybucji, ale również na etapie zakupu detalicznego. Uszczegółowieniem zasady proporcjonalności, jak i zasady neutralności jest zasada jednokrotności. Niepobranie podatku, jak i wielokrotne pobranie podatku od tej samej czynności kłóci się bowiem z postulatem proporcjonalności oraz podważa równe warunki konkurencji.

Zasady ogólne VAT odgrywają ogromną rolę w wykładni szczegółowych przepisów wspólnotowych dotyczących VAT, czego dowodem są liczne orzeczenia, w których TSUE wywodzi swe tezy właśnie z owych zasad. W orzeczeniach TSUE częstokroć się na nie powoływał, przedkładając je ponad to, co wynikało z dosłownej interpretacji przepisów. Podatnik powinien o tym pamiętać sięgając do polskich unormowań w zakresie VAT.

Mateusz Grojec

CDR O/Kraków

Zawieszenie zamiast likwidacji działalności

Przedsiębiorca, który z jakichś powodów (np. utrata płynności finansowej) zamierza zlikwidować swoją działalność gospodarczą, wcale nie musi tego robić. Przepisy umożliwiają wszakże zawieszenie działalności gospodarczej i tym samym zmniejszenie obowiązków oraz zaprzestanie płatności zobowiązań podatkowych przy równoczesnym dalszym formalnym istnieniu przedsiębiorstwa. Jedynym problemem jest to, że zawiesić działalność gospodarczą może tylko przedsiębiorca, niezatrudniający pracowników.

Dla zawieszenia działalności gospodarczej niezbędne jest złożenie wniosku CEIDG-1. Można tego dokonać w następujący sposób:

- on-line
- w urzędzie gminy lub miasta – osobiście lub listem poleconym,

Dla rejestracji internetowej niezbędne jest posiadanie i wykorzystanie podpisu elektronicznego, sprawdzanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP. Możliwe jest również skorzystanie z innego sposobu akceptowanego przez system CEIDG, który umożliwia identyfikację osoby składającej wniosek i czas jego złożenia;

Anonimowo złożony wniosek on-line zostanie zapisany, jednak nie będzie brany pod uwagę, w razie braku uzupełnienia podpisu,. Wymagana jest w tym celu wizyta w urzędzie gminy w ciągu 7 dni od daty wypełnienia wniosku. Urzędnik odnajduje wówczas wniosek w CEIDG, drukuje i przekazuje wnioskodawcy do podpisania. W takim przypadku dniem złożenia wniosku jest dzień, w którym wnioskodawca podpisał wniosek w urzędzie gminy.

W przypadku wysłania wniosku listem poleconym powinien on zawierać własnoręczny pod-

pis wnioskodawcy, potwierdzony przez notariusza.

Co chodzi o spółkę cywilną, zawieszenie działalności gospodarczej staje się skuteczne w momencie, gdy wniosek o zawieszenie złożą wszyscy wspólnicy.

Przedsiębiorca samodzielnie podejmuje decyzję na jaki okres chce zawiesić działalność gospodarczą. Musi jednak pamiętać o tym, że minimalny okres wynosi 30 dni (za wyjątkiem lutego) a maksymalny to 24 miesiące. Data zawieszenia działalności gospodarczej nie może być wcześniejsza niż dzień złożenia wniosku o zawieszenie w CEIDG-1 i będzie trwać do dnia złożenia wniosku o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej bądź do dnia, który został określony we wniosku. Zawieszenie działalności gospodarczej co do zasady nie może być kontynuowane po upływie 24 miesięcy.

Prawa i obowiązki przedsiębiorcy w trakcie zawieszenia działalności

Przedsiębiorca w trakcie zawieszenia działalności gospodarczej, zgodnie z art. 14a ust.4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ma prawo do:

- wykonywania wszelkich czynności, które pozwolą na zachowanie lub zabezpieczenie źródła dochodów;

Zawieszenie zamiast likwidacji działalności

- przyjmowania należności;
- zbywania własnych środków trwałych i wyposażenia;
- osiągnięcia przychodów finansowych także z okresu przed zawieszeniem prowadzonej działalności.

Obowiązki, które dotyczą przedsiębiorcy pomimo zawieszenia działalności gospodarczej to :

- regulowanie zobowiązań, które powstały przed datą zawieszenia działalności;
- uczestniczenie w postępowaniach sądowych, podatkowych i administracyjnych, związanych z działalnością gospodarczą;
- poddanie się kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą.

Przychody osiągnane w trakcie zawieszenia działalności

W okresie zawieszenia działalności gospodarczej, właściciel nie ma prawa wykonywać prac na zasadach pełnego funkcjonowania firmy oraz nie może osiągać bieżących przychodów z tej działalności.

Nie dotyczy to przyjmowania zaliczek, bowiem traktowane są one jako przedpłaty na poczet usług, które zostaną wykonane po wznowieniu działalności. W związku z tym uznaje się, że są to czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów.

W czasie zawieszenia przedsiębiorca dalej ma prawo dokonywać sprzedaży środków trwałych. Jeśli sprzedaż środka trwałego będzie powodować powstanie przychodu, zapłata z tego tytułu powinna zostać zaksięgowana po

zakończeniu okresu zawieszenia prowadzonej działalności. Wyjątek stanowi zawieszenie działalności gospodarczej na przełomie roku. Wówczas dochód ze sprzedaży środka trwałego należy wykazać w roku, w którym go osiągnięto.

Koszty a zawieszenie działalności gospodarczej

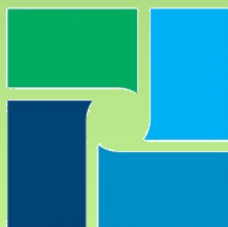
Wydatki przedsiębiorcy w trakcie zawieszenia działalności gospodarczej, które mają na celu zachowanie lub zabezpieczenie źródeł przychodów, mogą stanowić koszty uzyskania przychodów.

Do kosztów tych zaliczamy wydatki, do regulowania których przedsiębiorca zobowiązał się przed zawieszeniem działalności, jak choćby rachunki za telefon, czynsz za lokal czy stałe opłaty bankowe. Co do środków trwałych, które nie są używane w działalności na skutek jej zawieszenia, nie podlegają one amortyzacji. Przedsiębiorca będzie mógł kontynuować odpisy amortyzacyjne po wznowieniu działalności, pod warunkiem, że dany środek trwały będzie nadal wykorzystywany w firmie.

Zawieszenie działalności gospodarczej a księgowość

Zawieszenie działalności gospodarczej nie zwalnia przedsiębiorcy z prowadzenia ewidencji księgowej w postaci książki przychodów i rozchodów czy ksiąg rachunkowych. Przedsiębiorca ma obowiązek ewidencjonować w tym okresie takie transakcje jak np. sprzedaż środka trwałego, opłaty za telefon i inne. Dotyczy to również podatników ryczałtowych prowadzących ewidencję przychodów.

Właściciel nie musi sporządzać spisu z natury na dzień zawieszenia działalności ani na dzień

CEIDG

CENTRALNA EWIDENCJA
I INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
GOSPODARCZEJ

Zawieszenie zamiast likwidacji działalności

jej wznowienia. W przypadku gdy zawieszenie działalności gospodarczej obejmuje koniec roku podatkowego - 31 grudnia oraz początek roku podatkowego - 1 stycznia, wówczas mimo zawieszenia przedsiębiorca jest zobowiązany do sporządzenia remanentu.

Zawieszenie a zaliczka na podatek dochodowy

Właściciel działalności zwolniony jest również z wpłacania zaliczek na podatek dochodowy za okres zawieszenia działalności.

Identycznie jest w przypadku zawieszenia spółki jawnej, partnerskiej i komandytowej. Wspólnicy są zwolnieni z płacenia zaliczek. Wystarczy, że jeden ze wspólników spółki zgłosi fakt zawieszenia działalności do urzędu skarbowego. Zawiadomienie takie trzeba złożyć do 7 dni od dnia złożenia wniosku o zwieszenie prowadzonej działalności.

Od chwili wznowienia działalności podatnicy są zobowiązani wpłacać zaliczki na takich samych zasadach, jak miało to miejsce przed zawieszeniem.

Zeznanie roczne a zawieszenie działalności gospodarczej

Szczególnie należy pamiętać o tym, że mimo zawieszenia działalności, żaden przepis nie zwalnia podatnika z obowiązku złożenia zeznania za dany rok podatkowy.

Podatnicy zobowiązani są do złożenia zeznania o wysokości osiągniętych dochodów lub poniesionych strat do 31 stycznia (ryczałt) lub do 30 kwietnia (zasady ogólne, podatek liniowy) roku następującego po danym roku podatkowym. Fakt, że przedsiębiorca nie poniósł żad-

nych strat, ani nie uzyskał żadnych przychodów również nie zwalnia go ze złożenia takiej deklaracji.

Ci, którzy jako formę opodatkowania wybrali ryczałt od przychodów ewidencjonowanych, w okresie zawieszenia działalności są zwolnieni z obliczania i wpłacania ryczałtu. To samo się tyczy w ten sposób opodatkowanych wspólników spółek jawnych pod warunkiem powiadomienia w terminie 7 dni powiadomić właściwego naczelnika urzędu skarbowego o tym fakcie

Zasadniczo u ryczałtowca przychody powstałe podczas zawieszenia działalności gospodarczej, podlegają rozliczeniu w różnych terminach (szczegóły określa art. 21 ust. 1g-1j ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym).

Ryczałt ewidencjonowany dotyczący okresu zawieszenia działalności w danym roku podatkowym, podatnik jest obowiązany obliczyć i wpłacić na rachunek urzędu skarbowego po wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej w terminie:

- do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wznowiono wykonywanie działalności gospodarczej - w przypadku podatników rozliczających się miesięcznie;
- do 20. dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym wznowiono wykonywanie działalności gospodarczej - w przypadku podatników rozliczających się kwartalnie.

Zawieszenie zamiast likwidacji działalności

Jeżeli wznowienie działalności nastąpi w grudniu, to ryczałt za okres zawieszenia działalności gospodarczej należy obliczyć i uregulować do 31 stycznia roku następnego. Ten sam obowiązek ciąży na ryczałtowcach, którzy rozliczają się kwartalnie.

W przypadku, gdy wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje w roku następującym po roku podatkowym, w którym rozpoczęto zawieszenie, ryczałt od przychodów ewidencjonowanych:

- przypadający za okres zawieszenia w roku podatkowym, w którym zawieszenie rozpoczęto, podatnik jest obowiązany obliczyć i wpłacić do 31 stycznia roku następnego;
- przypadający za okres zawieszenia w roku podatkowym, w którym wznowiono wykonywanie działalności gospodarczej, podatnik jest obowiązany obliczyć i wpłacić standardowym terminie wpłaty zaliczki.

Karta podatkowa—zawieszenie działalności gospodarczej czy przerwa w działalności

Przedsiębiorca opodatkowany kartą podatkową może zdecydować, czy zawiesza prowadzoną działalność na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (za pomocą druku CEIDG-1), czy też zgłasza przerwę w prowadzeniu działalności.

W przypadku zawieszenia działalności nie pobiera się podatku w wysokości 1/30 miesięcznej należności za każdy dzień zawieszenia.

Zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku następuje także w razie zgłoszenia przerwy w prowadzeniu działalności na podstawie

art. 34 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym, trwającej (nieprzerwanie) co najmniej 10 dni.

Informację o przerwie przekazuje się właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego najpóźniej w dniu jej rozpoczęcia i w dniu poprzedzającym jej zakończenie

Kartowicze, korzystający z tego prawa, nie płacą podatku za cały okres przerwy w wysokości 1/30 miesięcznej należności za każdy dzień przerwy.

Warto jednak mieć na względzie, że zgłoszenie przerwy

w działalności będzie rzutowało wyłącznie na wysokość podatku wynikającego z karty podatkowej. Nie zwalnia natomiast podatnika z obowiązku opłacania składek ZUS, jak to jest w przypadku zawieszenia działalności gospodarczej. Z drugiej jednak strony przerwę, w odróżnieniu od zawieszenia, można również zgłosić w trakcie zatrudnienia pracowników.

Podsumowując: w sytuacji, gdy podejmowana działalność nie przynosi efektów, których się spodziewaliśmy, można skorzystać z udogodnień prawno-podatkowych i zawiesić prowadzoną działalność. Nie wolno jednak zapominać, że zdarzenie to nakłada na podatników również szereg obowiązków, których nie mogą zaniechać.

Mateusz Grojec

CDR O/Kraków

Niższy limit płatności gotówkowych w ramach działalności gospodarczej

Ostatnia nowelizacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i podatku dochodowym od osób fizycznych wyraźnie obniża limit płatności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i dokonywanych bez pomocy rachunku płatniczego. Jednocześnie obowiązek dokonywania płatności poprzez rachunek zostaje powiązany z kwestią podatkowych rozliczeń. Nowe przepisy wejdą w życie z początkiem 2017 r.

Zgodnie z nowelizacją, dokonywanie albo przyjmowanie płatności między firmami ma następować za pośrednictwem rachunku płatniczego przedsiębiorcy zawsze wtedy, gdy jednorazowa kwota transakcji przekracza 15 tys. zł (obecnie limit ten wynosi 15 tys. euro).

Znaczenia nie będzie mieć liczba wynikających z transakcji płatności, a w przypadku walut obcych przeliczenie na złote ma być przeprowadzone zgodnie z kursem średnim walut z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień dokonania transakcji, ogłaszanym przez Narodowy Bank Polski.

W ustawach o podatkach dochodowych od osób fizycznych i od osób prawnych wprowadzona będzie zasada przewidująca, iż podatnik nie może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów kosztu w tej części, w jakiej płatność dokonana została bez pośrednictwa rachunku płatniczego.

Nowe regulacje wejdą w życie 01.01.2017 r. i będą mieć zastosowanie do płatności dokonywanych od nowego roku. Stare zasady mają być stosowane względem płatności wynikających z transakcji zawartych do 31.12.2016 r.,

MAG

Możliwy wyższy limit VAT

Polska wystąpi do Komisji Europejskiej o zgodę na zwolnienie z VAT podatników o przychodach do 40 tys. euro. Rząd przyjął wniosek o derogację dla Polski i przyznanie od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2018 r. odstępstwa od unijnych reguł VAT.

Rząd zaakceptował wniosek do Komisji Europejskiej, który umożliwi przyznanie Polsce w latach 2017-2018 prawa do zwolnienia z podatku VAT podatników, których roczny obrót nie przekracza 40 tys. euro (200 tys. zł). Obecnie limit ten wynosi 30 tys. euro (150 tys. zł) Podwyższenie limitu obrotu, uprawniającego do zwolnienia z VAT, ułatwi i uprości prowadzenie działalności gospodarczej przez firmy osiągające niewielkie obroty, bo zmniejszy ich obciążenia administracyjne. Przedsiębiorstwa takie zostaną zwolnione z obowiązków: rejestracji dla potrzeb podatku VAT, prowadzenia szczegółowej ewidencji dotyczącej VAT oraz

wystawiania faktur i rozliczania tego podatku. Regulacja taka wspiera zatem rozwój drobnej przedsiębiorczości. Rozwiązanie to sprzyja też uszczelnieniu systemu podatkowego.

Administracja podatkowa zostanie odciążona od kontroli części małych podatników i będzie mogła skoncentrować się na firmach mających większe obroty, przede wszystkim w branżach podatnych na oszustwa podatkowe.

MAG

Nowy obowiązek przedsiębiorców — jednolity plik kontrolny.

Zgodnie z nowelizacją ustawy Ordynacja podatkowa od 1 lipca 2016 r. wprowadzony zostanie jednolity plik kontrolny (dalej: JPK). Będzie to de facto nowa metoda kontroli podatników.

Zostaną oni zobowiązani do przekazywania danych z ksiąg podatkowych na żądanie organu podatkowego w ujednocionej formie elektronicznej.

Od 1 lipca 2016 r. obowiązkiem raportowania danych w formacie JPK zostaną objęci duzi przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, prowadzący księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych.

Mali i średni przedsiębiorcy w rozumieniu wspomnianej ustawy, którzy prowadzą księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych, do końca czerwca 2018 r. dane w formacie JPK będą przekazywać fakultatywnie. Natomiast od lipca 2018 r. obowiązkiem przekazywania danych w postaci JPK będzie objęty już każdy przedsiębiorca prowadzący księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych.

Przepisy ustawy nowelizującej wprowadzające JPK nie odnoszą się wprost do obowiązków mikroprzedsiębiorców w tym zakresie. Zakłada się jednak to, że będą oni mieli obowiązek przedkładać organom podatkowym dane w jednolitym formacie JPK na takich samych zasadach jak mali i średni przedsiębiorcy

Zgodnie z ordynacją podatkową przez księgi podatkowe rozumie się księgi rachunkowe, podatkową księgę przychodów i rozchodów, ewidencje oraz rejestry, do których prowadze-

nia do celów podatkowych na podstawie odrębnych przepisów są zobowiązani podatnicy, płatnicy lub inkasenci. Obowiązkiem raportowania danych w formacie JPK zostaną więc objęci wszyscy podatnicy prowadzący swoją księgowość dla celów podatkowych przy użyciu programów komputerowych.

Szczególną uwagę należy zwrócić na obowiązki podmiotów, które

przy użyciu komputera prowadzą księgi rachunkowe na podstawie ustawy o rachunkowości. Zgodnie z art. 13 ust. 3 tej ustawy warunkiem utrzymywania zasobów informacyjnych systemu rachunkowości w formie elektronicznej jest posiadanie oprogramowania umożliwiającego uzyskiwanie czytelnych informacji w odniesieniu do zapisów dokonanych w księgach rachunkowych, m.in. poprzez przeniesienie na informatyczny nośnik danych. Tego typu funkcjonalność programu komputerowego do eksportu danych z systemu księgowego na informatyczne nośniki danych co do zasady winna zostać wskazana w polityce rachunkowości opisującej funkcję wykorzystywanego systemu informatycznego.

Obowiązek przekazywania danych w formacie JPK dotyczył będzie w zasadzie każdej procedury podatkowej realizowanej przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej, tj. czynności sprawdzających (kontrole krzyżowe), kontroli podatkowych, postępowania podatkowego i kontrolnego.

Nowy obowiązek przedsiębiorców — jednolity plik kontrolny

Urzednicy będą mogli zażądać od podatników w przypadku prowadzenia przez nich ksiąg podatkowych przy użyciu programów komputerowych, przekazania całości lub części tych ksiąg oraz dowodów księgowych, wskazując rodzaj ksiąg podatkowych (np. ewidencje VAT) oraz okres, którego dotyczą (np. za poszczególne okresy rozliczeniowe od lipca do sierpnia 2016 r.), za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych.

Przekazywane dane mają mieć postać elektroniczną odpowiadającą określonej strukturze logicznej. Struktura logiczna postaci elektronicznej ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych z uwzględnieniem możliwości wytworzenia jej z programów informatycznych używanych powszechnie przez przedsiębiorców oraz automatycznej analizy danych zostanie udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra finansów.

W chwili obecnej można się już zapoznać z projektami struktur logicznych elektronicznej postaci ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych składających się na jednolity plik kontrolny (JPK). Projekty struktury JPK są dostępne na stronie Ministerstwa Finansów <http://www.mf.gov.pl/kontrola-skarbowa/dzialalnosc/jednolity-plik-kontrolny>). Projekty struktur zostały opublikowane w formacie .xsd wymagającym specjalistycznego oprogramowania do jego otwarcia (możliwe jest otwarcie plików w programach MS Office, choć są one trudne do analizy).

Wprowadzenie jednolitego pliku kontrolnego nie jest więc tak naprawdę nowym obowiązkiem ewidencyjnym podatników, a jedynie nowym formatem uporządkowania danych przetwarzanych przez podatników na potrzeby sprawozdawczości podatkowej i rachunkowej z zastosowaniem wykorzystywanego oprogramowania finansowo-księgowego.

Przekazywane dane w formie JPK mają umożliwić administracji podatkowej ich wykorzystanie w elektronicznej standardowej procedurze kontroli podatników. Ma ona umożliwić porównanie deklaracji z księgami podatkowymi, a następnie ksiąg z dowo-

dami księgowymi w sposób kompleksowy, tj. obejmujący wszystkie operacje gospodarcze w badanym okresie. Dodatkowo, zastosowanie elektronicznych narzędzi informatycznych w czasie kontroli, przy wykorzystaniu JPK, ma umożliwić automatyczną weryfikację wewnętrznej spójności i integralności dowodów księgowych oraz nieograniczone filtrowanie i sortowanie danych przekazanych przez podatników w celu przeprowadzania na nich stosownych testów.

To wszystko ma się przełożyć na zwiększoną skuteczność i wydajność kontroli podatników celem wykrycia nieprawidłowości w ich rozliczeniach podatkowych.

Obowiązek składania pliku JPK_VAT co miesiąc.

W wyniku majowych rozstrzygnięć sejmowych w nowelizacji ordynacji podatkowej znalazł się również zapis dotyczący obowiązko-

Nowy obowiązek przedsiębiorców — jednolity plik kontrolny

wego składania ewidencji zakupu i sprzedaży VAT, w postaci pliku JPK_VAT. .

Od 1 lipca 2016 r. obowiązek ten będzie dotyczył dużych podmiotów. Skrócono okres przejściowy dla małych i średnich przedsiębiorstw. Przedsiębiorstwa te będą zobligowane do składania JPK_VAT od 1 stycznia 2017 r. Mikroprzedsiębiorstwa będą natomiast zobowiązane do składania tego pliku od 1 stycznia 2018 r.

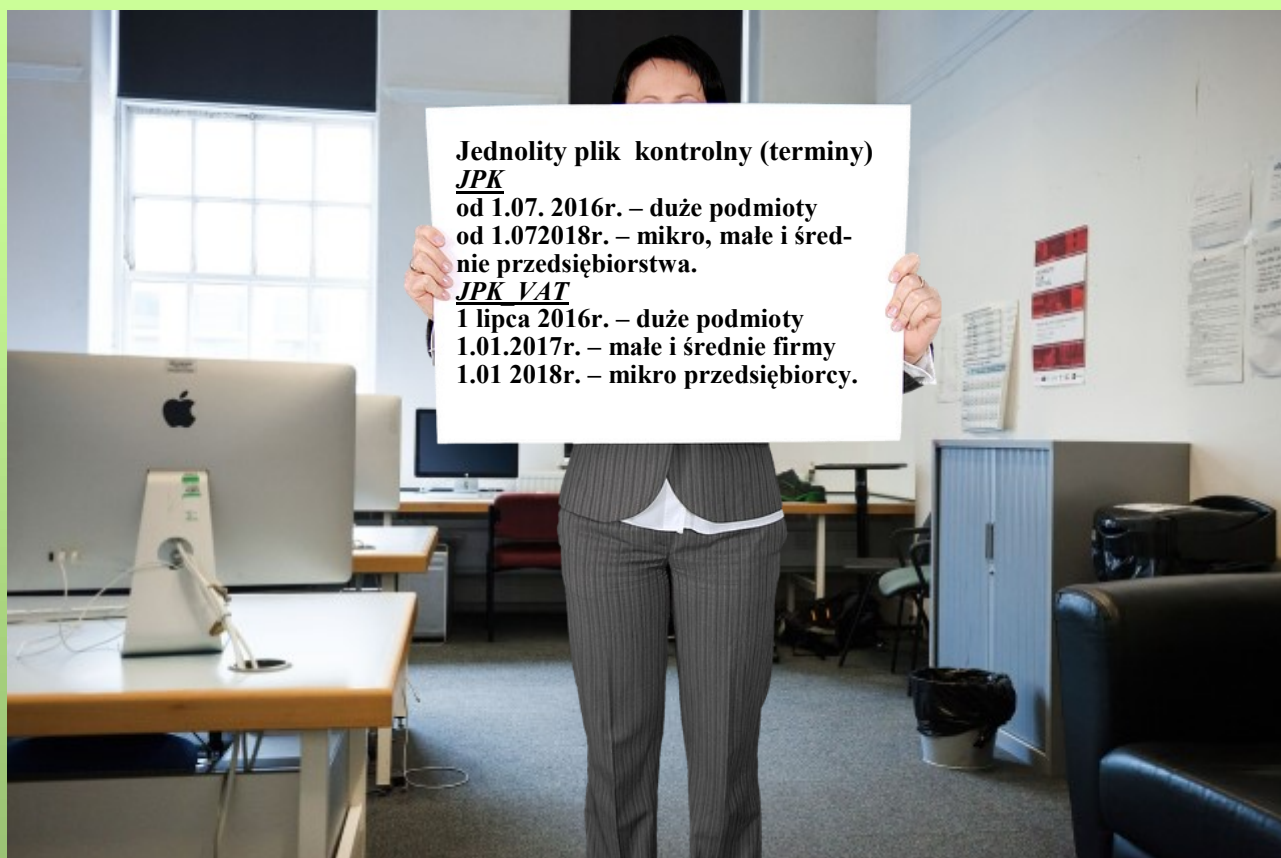
Składanie pliku JPK_VAT będzie obowiązkowe dla każdego przedsiębiorcy. Plik ten będzie trzeba składać za okresy miesięczne, do 25 dnia kolejnego miesiąca. Oznacza, że podmioty rozliczające się z podatku VAT miesięcznie, wraz z deklaracją VAT-7 będą składać JPK_VAT. Podmioty rozliczające się kwartalnie, nadal będą mogły składać deklaracje VAT-7 za okresy kwartalne, jednakże będą

musiały przysyłać JPK_VAT za okresy miesięczne.

Dzięki temu obowiązkowi Ministerstwo Finansów będzie w stanie budować bazę danych która powinna pozwolić na skuteczniejszą walkę z nadużyciami w podatku VAT, wyeliminować tzw. faktury fikcyjne, transakcje z udziałem firm „słupów”.

Mateusz Grojec

CDR O/Kraków

Znak towarowy – przydatne narzędzie dla przedsiębiorcy

Znakiem towarowym może być każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny (w szczególności wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma przestrzenna, w tym forma towaru lub opakowania, a także melodia lub inny sygnał dźwiękowy), jeżeli oznaczenie takie nadaje się do odróżnienia w obrocie towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa.

Znaki towarowe to oznaczenia stosowane w handlu i służą do identyfikacji produktów i usług konkretnego przedsiębiorcy. Pozwalają na odróżnianie produktów tego samego rodzaju oferowanych przez różne podmioty, stanowiąc tym samym podstawę budowania wizerunku i reputacji marki.

Najpowszechniejszym rodzajem znaków towarowych są znaki słowne (wyraz, zdanie), graficzne (rysunki, ornamenti) oraz słowno-graficzne

(kombinacje elementów słownych i graficznych). Można jednak dokonywać zgłoszenia innych form znaków towarowych, np. przestrzennych (np. kształt towaru lub opakowania), dźwiękowych (melodie, inne sygnały dźwiękowe), czy też kombinacji ich rodzajów, np. słowno-graficzno-przestrzennych.

Głównym aktem prawnym regulującym sposób udzielania prawa ochronnego na krajowy znak towarowy jest ustawa Prawo własności przemysłowej. Wspomniany akt prawny nie zamyka katalogu oznaczeń, które mogą zostać zarejestrowane jako znaki towarowe. Najważniejszą kwestią jest to, by zgłoszone oznaczenie miało charakter odróżniający i żeby można było je przedstawić w sposób graficzny.

Zarejestrowany znak towarowy podlega prawnej ochronie. Ma on charakter monopolu, a więc przysługuje jedynie jego właścicielowi. W przeciwieństwie do innych sposobów ochrony interesów przedsiębiorcy prawem

ochronnym na zarejestrowany znak towarowy rządzą nieskomplikowane i czytelne zasady. Dzięki temu jest on skutecznym narzędziem obrony w przypadku naruszenia praw do takich oznaczeń i wszelkich sporów sądowych.

Warto mieć na uwadze, że jeśli producent zwleka z wniesieniem wniosku o ochronę swojego znaku towarowego, inni mogą zarejestrować jego znak towarowy jako własny i skorzystać na poczynionych przez niego inwestycjach, np. w reklamę)

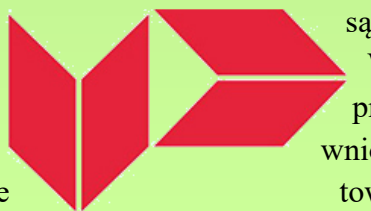
Prawo ochronne na znak towarowy zasadniczo przysługuje uprawnionemu (zgłaszającemu lub innej osobie, która nabyła od niego prawo do znaku towarowego).

Ze względu na rodzaj znaku i charakter podmiotów uprawnionych możemy wyróżnić:

- indywidualny znak towarowy
- wspólne prawo ochronne
- wspólny znak towarowy
- wspólny znak towarowy gwarancyjny.

Indywidualny znak towarowy przysługuje wyłącznie jednemu uprawnionemu, gwarantując używanie znaku towarowego na wyłączność podmiotowi, na którego rzecz znak towarowy został zarejestrowany.

Wspólne prawo ochronne jest udzielane na znak towarowy, przeznaczony do używania przez kilka osób, w tym przedsiębiorców, którzy zgłosili go wspólnie, jeśli używanie takie nie jest sprzeczne z interesem publicznym i nie

URZĄD PATENTOWY
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Znak towarowy – przydatne narzędzie dla przedsiębiorcy.

ma na celu wprowadzenia odbiorców w błąd, w szczególności, co do charakteru, przeznaczenia, jakości, właściwości lub pochodzenia towarów. Zasady używania znaku towarowego na podstawie wspólnego prawa ochronnego określa regulamin znaku przyjęty przez tych przedsiębiorców.

Regulamin ten należy dołączyć do podania.

Wspólne znaku towarowego może używać organizacja posiadająca osobowość prawną, powołana do reprezentowania interesów przedsiębiorców w niej zrzeszonych oraz wspomniani przedsiębiorcy.

Prawo ochronne na znak towarowy może zostać udzielone wyłącznie na rzecz organizacji.

Zasady używania w obrocie wspólnego znaku towarowego przez organizację oraz przez zrzeszone w niej podmioty określa regulamin znaku przyjęty przez tę organizację. W razie zgłoszenia takiego oznaczenia, tutaj również do podania należy obowiązkowo dołączyć regulamin wspólnego znaku towarowego.

Wspólny znak towarowy gwarancyjny jest przeznaczony do używania przez przedsiębiorców stosujących się do zasad ustalonych w regulaminie znaku przyjętym przez organizację posiadającą osobowość prawną, na której rzecz znak ten został zarejestrowany.

Co charakterystyczne dla tego rozwiązania, organizacja na rzecz której znak ten został zarejestrowany, sama nie ma prawa go używać. Ponadto, uprawniony z prawa ochronnego na wspólny znak towarowy gwarancyjny nie może odmówić, bez ważnych powodów, prawa

używania znaku przedsiębiorcom, którzy spełniają kryteria określone w regulaminie. Jak w pozostałych przypadkach i tu, w razie zgłoszenia takiego oznaczenia, do podania obowiązkowo należy dołączyć regulamin wspólnego znaku towarowego gwarancyjnego.

Nie każde oznaczenie może być znakiem towarowym. To wynika z podstawowej funkcji, jaką pełni znak towarowy, mianowicie funkcji odróżniającej. Znak towarowy nie musi być oryginalny. Ma być

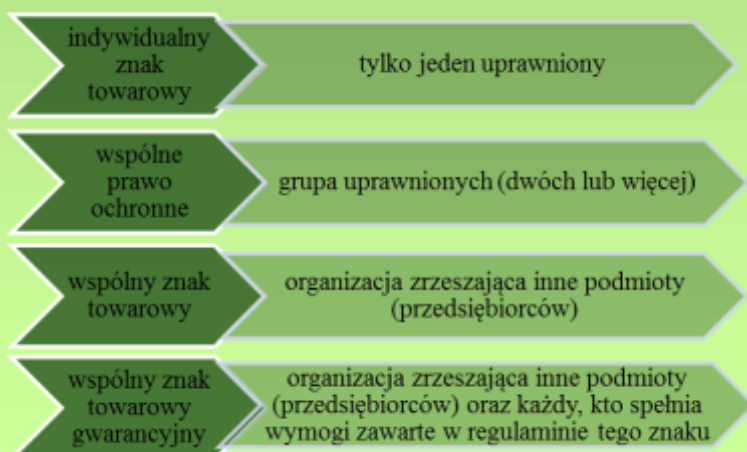
jedynie na tyle charakterystyczny, żeby przyciągał uwagę klientów i identyfikował dany produkt na rynku (jako posiadający swoje źródło komercyjne) oraz, aby można go było przedstawić w formie graficznej. Tworząc znak, warto jednak użyć słów fantazyjnych i abstrakcyjnych w stosunku do towarów czy usług, na które mają być nakładane.

Warto w tym miejscu zauważyć, że istnieją tzw. bezwzględne przesłanki odmowy udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, które uniemożliwiają jego rejestrację.

Podstawowe powody odmowy udzielania praw ochronnych na oznaczenie to:

- posługiwanie się oznaczeniami rodzajowymi lub opisowymi, które składają się wyłącznie z elementów mogących służyć w obrocie do wskazania, w szczególności rodzaju towaru, jego pochodzenia, jakości, ilości, wartości, przeznaczenia, sposobu wytwarzania, składu, funkcji lub przydatności.

Przykładowo: przedsiębiorca sprzedający mleko nie może zastrzec znaku towarowego słów-

Znak towarowy – przydatne narzędzie dla przedsiębiorcy.

nego, składającego się wyłącznie ze słów „mleko”, czy „dobre mleko”, gdyż takie oznaczenie wskazywałoby jedynie na rodzaj i jakość towaru, nie wskazując od którego przedsiębiorcy pochodzi towar .

- zgłoszenie oznaczeń, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych, np.. nylon ,

- zgłoszenie znaku towarowego, który może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towaru

Przykład: Zgłoszony został znak słowno-graficzny, stanowiący etykietę z napisem „ALBIO olej spożywczy”. W wykazie towarów tego znaku zawarte są takie towary, jak soki owocowe. Wówczas należy uznać, że znak ten jest mylący dla konsumenta, bowiem będzie on oczekiwał, iż etykietą tą są oznaczone oleje spożywcze, a nie soki owocowe.

- zawiera symbol Rzeczypospolitej Polskiej (godło, barwy lub hymn), a zgłaszający nie przedstawił zgody właściwego organu państwa

Pełen katalog przyczyn bezwzględnej odmowy udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy wskazuje ustawa Prawo własności przemysłowej w art. 1291, Katalog względnych przeszkód udzielania prawa ochronnego zawarty jest zaś w art. 1321 pwp.

Prawo ochronne na znak towarowy, udzielone przez Urząd Patentowy RP, ma terytorialny charakter. Oznacza to, że jest ono skuteczne wyłącznie w granicach terytorium Polski.

Przedsiębiorcy mają jednak możliwość rozszerzenia zasięgu terytorialnego znaku towarowego na inne państwa, (więcej: kolejny numer biuletynu) .

Od 15 kwietnia 2016 r. obowiązuje nowy system rozpatrywania zgłoszeń znaków towaro-

wych tzw. system sprzeciwowy. Znacznie ułatwia i przyspiesza on rozpatrywanie podań o udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy.

Przed dokonaniem zgłoszenia, należy sprawdzić, czy nie istnieją znaki towarowe identyczne lub podobne do tego, który chcielibyśmy zgłosić. W tym celu trzeba przeszukać :

- bazę znaków krajowych;
- bazę znaków Unii Europejskiej;
- bazę znaków międzynarodowych (wszystkie te wyznaczone na Polskę lub UE).

W każdej z nich mogą się bowiem, znajdować się znaki, stanowiące przeszkodę do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, który chcemy zarejestrować.

Uprawniony do znaku identycznego lub podobnego do znaku, który chcemy zarejestrować na identyczne lub podobne towary i/lub usługi może wnieść sprzeciw wobec naszego zgłoszenia. Należy się również liczyć z tym, że, mimo rejestracji, nasz znak może zostać w przyszłości unieważniony ze względu na identyczność lub podobieństwo do wcześniejszego znaku innego uprawnionego.

Dokładna analiza sytuacji we wspomnianych kwestiach, pozwala uniknąć niepotrzebnych opłat za zgłoszenie znaku, jeżeli nie zostanie on zarejestrowany albo też jego rejestracja będzie unieważniona.

Pierwszym krokiem, celem dokonania znaku towarowego, który należy wykonać, jest złożenie podania. Następnie zgłoszenie jest badane pod względem formalnoprawnym (m.in. czy została dokonana opłata za zgłoszenie). Jednocześnie zgłoszenie podlega ujawnieniu w zewnętrznej bazie znaków towarowych prowadzonej przez Urząd, nie później niż w terminie 2 miesięcy od daty ich zgłoszenia.

Dalszym etapem postępowania zgłoszeniowego jest sprawdzenie czy nie ma bezwzględnych

Znak towarowy – przydatne narzędzie dla przedsiębiorcy.

przesłanek odmowy udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy.

W razie ich zaistnienia Urząd wyda decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego w odniesieniu do całości lub części żadanego zakresu ochrony.

W sytuacji niestwierdzenia wspomnianych przeszkód, informacja o dokonanych zgłoszeniach znaku towarowego zostanie opublikowana w Biuletynie Urzędu Patentowego RP.

Urząd ponadto dokona zgłaszającemu zawiadomienia o podobnych lub identycznych znakach wcześniejszych, które mogą stanowić przeszkodę do rejestracji, podniesioną w sprzeciwie, lub prowadzić do ewentualnego unieważnienia znaku.

Sprzeciw będzie mógł być wniesiony w terminie 3 miesiące od daty ogłoszenia w Biuletynie Urzędu Patentowego RP informacji o zgłoszeniu. Termin ten ma charakter nieprzywracalny.

W przypadku wniesienia sprzeciwu, Urząd Patentowy niezwłocznie zawiadamia o tym zgłaszającego oraz informuje strony o możliwości ugodowego rozstrzygnięcia sporu. Termin na dogadanie się wynosi 2 miesiące i jest liczony od dnia doręczenia ww. informacji stronie, która otrzymała ją najpóźniej. Termin ten może być wydłużony do 6 miesięcy na zgodny wniosek stron.

Jeśli strony nie osiągną porozumienia, Urząd Patentowy przystąpi do rozstrzygnięcia sprzeciwu i wyda decyzję o oddaleniu sprzeciwu lub uznaniu go za zasadny w całości lub części. Przy jej wydawaniu Urząd związany jest podstawą prawną oraz faktyczną wskazaną przez wnoszącego sprzeciw. Od decyzji Urzędu, wydanej w wyniku rozpatrzenia sprzeciwu, stronom przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Ostatnim etapem postępowania w sprawie udzielania prawa ochronnego na znak towaro-

wy, jest wydanie przez Urząd Patentowy decyzji o udzieleniu bądź odmowie udzielenia prawa ochronnego. Gdy nie zostanie złożony żaden sprzeciw lub złożony sprzeciw wpłynie po terminie bądź też zostanie oddalony, zgłoszony znak towarowy zostanie zarejestrowany. W razie uznania sprzeciwu za zasadny, Urząd odmówi udzielenia prawa ochronnego.

Rola przedsiębiorcy wcale się nie kończy w momencie przyznania prawa ochronnego na znak towarowy. Powinien on monitorować bazę znaków towarowych, sprawdzając czy nikt nie wkracza w sferę praw do posiadanego znaku towarowego. Należy również pamiętać, że prawo ochronne na znak towarowy udzielane jest na okres 10 lat – trzeba więc dokonać przedłużenia okresu ochrony przed upływem tego czasu.

Zgłoszenie znaku towarowego oraz dalsza korespondencja wymagają zachowania formy pisemnej. Podanie wraz z załącznikami można złożyć osobiście w Kancelarii Ogólnej Urzędu Patentowego RP, za pośrednictwem poczty, bądź za pomocą telefaksu albo elektronicznie, przy pomocy platformy ePUAP.

Jeśli przesyłamy zgłoszenia telefaksem oryginał zgłoszenia trzeba dostarczyć w terminie 30 dni od daty jego nadania. Termin ten nie podlega przywróceniu.

Zgłoszenia elektronicznego można dokonać wyłącznie przy użyciu oprogramowania i w formatach używanych przez Urząd Patentowy. E-dokumenty muszą zostać opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub profilem zaufanym. Stosowne informacje o akceptowanych elektronicznych można znaleźć w "Wiadomościach Urzędu Patentowego" (comiesięcznej publikacji papierowej i elektronicznej Urzędu Patentowego RP).

Mateusz Grojec
CDR O/Kraków

Olbrzymie możliwości rozwoju handlu żywnością w Internecie

Handel w Internecie żywnością stanowi bardzo niewielką część całości polskiego e-handlu. Niedowartościowanie tego rynku pozwala prognozować jego szybki rozwój w przyszłości.

Rynek sprzedaży online stanowi najbardziej dynamicznie rozwijający się sektor polskiego handlu. Przedmiotem handlu internetowego jest już w zasadzie wszystko. Wciąż jednak sprzedaż artykułów

spożywczych przetworzonych jak i nieprzetworzonych jest zjawiskiem bardzo rzadkim. Być może jest to związane z występowaniem pewnych barier, zwłaszcza mentalnych.

Na pierwszy plan wysuwa się obawa konsumentów o wysokie koszty dostawy żywności ze sklepu do domu oraz o świeżość produktów. Tutaj z odpowiedzią na te wątpliwości przychodzi rozwiązanie stosowane przez wielu przedsiębiorców w innych krajach, czyli tzw. click and collect. Oznacza to zamawianie towaru przez Internet i odbiór zakupów bez kolejki o wyznaczonej porze. Dzięki temu klient ma wygodę oraz pełną kontrolę nad jakością towaru, który zamawia przez Internet.

Wprowadzenie formy zakupów click and collect do placówek detalicznych, także tych najmniejszych, może zdecydowanie przyspieszyć rozwój branży e-commerce w Polsce. Powstały już firmy internetowe, które pomagają w rozwijaniu internetowych kanałów sprzedażowych. Dzięki udostępnianym przez nie platformom internetowym, umożliwiają detalistom i sieciom detalicznym prezentację swojej oferty produktowej online.

Firma zapewniająca platformę online zajmuje się zasadniczo wsparciem placówek detalicz-

nych w generowaniu zamówień online, zarówno w obszarze obsługi IT, aktualizowania baz produktowych, jak i marketingu. Sklepy zaś muszą skupić się jedynie na właściwym procesie obsługi

klienta, a więc przygotowaniu do odbioru osobistego zamówionych przez internautę zakupów. Technologia ta z pewnością może ułatwić tradycyjnym detalistom podjęcie decyzji o rozpoczęciu sprzedaży przez Internet. Model click & collect nie wymaga bowiem w zasadzie żadnych inwestycji ze strony sklepu.

Przedsiębiorcy dokonujący sprzedaży żywności online jak i kupujący winni pamiętać, że w porównaniu z klasycznymi zakupami w sieci, podczas zakupów artykułów spożywczych przez Internet nieco inaczej działa prawo do reklamacji i zwrotów.

Nie każdy produkt można oddać bez podania przyczyny. Znacznie ograniczone jest też prawo klientów do reklamacji. W pewnych przypadkach mają oni na to jedynie trzy dni. Ponadto, internetowa sprzedaż żywności obejmuje nie tylko produkty spożywcze ale również gotowe posiłki z restauracji, barów pizzerii etc. Co więc może konsument, w sytuacji gdy dostarczone potrawy i produkty spożywcze nie spełniają oczekiwań?

Można odstąpić od umowy, ale nie zawsze

Produkty spożywcze to specyficzna grupa towarów, która zgodnie z prawem, stanowi wy-

Olbrzymie możliwości rozwoju handlu żywnością w Internecie

jątek od reguły. Wynika to z zapisów ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów i odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Zgodnie z nią prawo do odstąpienia od umowy nie przysługuje w przypadku świadczeń, które z uwagi na ich charakter nie mogą zostać zwrócone lub które ulegają szybkiemu zepsuciu.

Zapiski te prowadzą do wniosku, że nie można zwrócić towarów, których krótka trwałość uniemożliwi ich ponowną sprzedaż. Do takiej kategorii z całą pewnością można zakwalifikować wszelkie gotowe potrawy zamawiane online. Kwalifikują się tu jednak również niektóre produkty spożywcze jak mleko, świeże owoce, warzywa czy pieczywo.

Możliwość odstąpienia od umowy istnieje natomiast w przypadku produktów posiadających długi termin ważności lub których opakowanie umożliwia ich przechowywanie przez długi czas, jak np. makarony czy przetwory w słoikach.

Nieco bardziej problematyczne dla konsumenta może okazać się odstąpienie od umowy, w razie gdy opakowanie produktu zostało otwarte, bowiem przepisy ograniczają to ze względów higienicznych. W innych przypadkach klient teoretycznie może zwrócić taki produkt, jednak musi się liczyć z żądaniem sklepu co do pokrycia części lub całości wartości towaru, w związku ze stratą wynikającą z naruszenia opakowania tj. przekroczenia uprawnień wynikających z tzw. zwykłego zarządu.

Możliwość zgłoszenia zastrzeżeń w zakresie jakości zakupionych towarów to kolejna kwe-

stia wyróżniająca produkty spożywcze względem innych kupowanych w Internecie.

Zgodnie z generalną zasadą wynikającą z polskiego prawa, klient zasadniczo może reklamować towar przez 24 miesiące od zakupu. W przypadku jedzenia, okres ten ulega skróceniu do zaledwie 3 dni od momentu otwarcia towaru paczkowanego. Co zaś chodzi o produkty sprzedawane luzem, czas ten biegnie od momentu dostarczenia ich do klienta.

Stosowne zawiadomienie może zostać złożone pisemnie, telefonicznie lub mailowo, nie później niż przed upływem daty minimalnej trwałości towaru lub terminu jego przydatności do spożycia.

W innych kwestiach reklamacja towaru spożywczego nie różni się niczym względem reklamacji innych towarów – konsument ma te same prawa, a przedsiębiorca obowiązki.

Zakupy produktów spożywczych przez Internet to bez wątpienia duża wygoda. Zarówno sprzedający, jak i kupujący powinni znać swoje prawa i obowiązki, aby uchronić się przed negatywnymi konsekwencjami i wiedzieć, jak postąpić, gdy transakcja nie przebiega po myśli którejś ze stron.

Mateusz Grojec

CDR O/Kraków

VAT w przedsiębiorstwach zlokalizowanych na obszarach wiejskich- szkolenie dla doradców rolnych

W dniach 30-31 maja 2016 r. w Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie Oddział w Krakowie zrealizowaliśmy 2-dniowe szkolenie pt. „VAT w przedsiębiorstwach zlokalizowanych na obszarach wiejskich”.

Szkolenie skierowane było do doradców rolnych zajmujących się promowaniem rozwoju przedsiębiorczości wiejskiej.

Z wielką przyjemnością gościliśmy 21 uczestników z różnych Ośrodków Doradztwa Rolniczego z całego kraju.

Mieli oni możliwość dogłębnego zapoznania się z elementami konstrukcyjnymi podatku VAT, z podstawowymi zasadami jego funkcjonowania jak i sposobem prowadzenia ewidencji na jego potrzeby.

Szkolenie miało zasadniczo charakter warsztatowy i służyło przekazaniu praktycznych umiejętności przydatnych w kontakcie z rolnikami i przedsiębiorcami wiejskimi.

Szczególnie interesowały doradców kwestie dotyczące transakcji wewnątrzwspólnotowych. To transakcje kupna i sprzedaży pomiędzy podmiotami zarejestrowanymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej. W transakcjach dokonywanych w ramach Wspólnoty Europejskiej, między podatnikami VAT z różnych państw członkowskich, pojęcia eksportu i importu zostały bowiem zastąpione pojęciami wewnątrzwspólnotowej dostawy i wewnątrzwspólnotowego nabycia.

Podatek VAT od towarów w obrocie handlo-

wym pomiędzy podatnikami VAT w państwach członkowskich Unii Europejskiej nie jest pobierany na granicy. Zamiast tego opodatkowanie ma miejsce w kraju nabywcy towaru (w kraju przeznaczenia towaru, natomiast w kraju dostawcy stosuje się stawkę 0% VAT lub zwolnienie z prawem do odliczenia podatku naliczonego). Trochę inaczej sytuacja wygląda w przypadku świadczenia usług. Niemniej i one wchodzą w pojęcie transakcji wewnątrzwspólnotowych.

Doradcy bardzo aktywnie uczestniczyli w szkoleniu od pierwszej do ostatniej godziny, zadając szereg ciekawych, intrygujących pytań. Prezentowany przez doradców poziom wiedzy podatkowej budził duże uznanie wykładowców.

Pragniemy serdecznie podziękować wszystkim uczestnikom za udział w szkoleniu i pozytywne opinie zawarte w ankietach. Równocześnie, gorąco zapraszamy na kolejne szkolenia prawo – podatkowe, realizowane przez Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie Oddział w Krakowie

Mateusz Grojec

CDR O/Kraków

Galeria zdjęć ze szkolenia - kolejna strona

„VAT w przedsiębiorstwach zlokalizowanych na obszarach wiejskich”- szkolenie...

